

Når vi har den problemstilling, at mange forældre måske ikke føler, at deres daglige budget kan finde penge til at købe nye spændende bøger til børnene for, ja, så skyldes det måske, at forældrene allerede har afleveret pengene i skat. Når man så vil ud og opkræve yderligere skattemidler for at lave dette center, så er konsekvensen for den enkelte familie jo, at så er der endnu færre penge til at købe litteratur for. Det er jo ikke, fordi forældrene ikke vil købe bøgerne til børnene. De fleste forældre ved, at noget af det, der kan gøre allerstørst lykke hos børn, er nye dejlige bøger. Men det er altså noget, der koster mange penge. Og når man skal prioritere i den daglige husholdning, så fravælger mange forældre jo nye bøger.

Så vi må til det konkrete beslutningsforslag konstatere, at vi synes, det er en dårlig idé, at skatteyderne skal belastes med denne ekstra omkostning.

Så har mange ordførere været inde på diskussionen om, hvorvidt børn i dag læser mere eller mindre, om de bliver fristet af andre tilbud, og dertil er kun at sige, at den bekymring, man i dag gør gældende, er jo fuldstændig parallel med den bekymring, der gjorde sig gældende, dengang Gutenberg opfandt bogtrykkerkunsten. Da var der også nogle, der mente, at det var utrolig skadeligt, hvis folk begyndte at læse. Altså de elektroniske medier og andre ting, som udbydes i øjeblikket, er der ingen grund til at være forskrækket over og have den dybt reaktionære indfaldsvinkel, at det er kun, hvis man sidder og bladrer i en bog, børnene får noget ud af det. De kan få akkurat lige så meget glæde af børnelitteratur, hvis det hentes hjem på Internet, eller hvis de kigger fjernsynsudsendelser andre steder, hvor ting præsenteres. Så det, at tingene er trykt på et stykke papir og pakket ind og kaldt en bog, er ikke i sig selv nogen garanti for, at børnene får noget ud af det.

Tværtimod kunne det jo være sådan – hvis man kan bruge udtrykket indpakningen – at hvis børnene synes, det er mere spændende at læse på en computerskærm eller på en fjernsynsskærm, og de dermed får tilegnet mere litteratur, læser mere, så er det for os at se den helt rigtige fremgangsmåde. Man skal selvfølgelig møde børnene der, hvor de er, frem for at have det dybt konservative synspunkt, at ting absolut skal trykkes, og at det er et problem, hvis ikke der bliver trykt et vist antal bøger hvert eneste år. Det kan vi ikke se. Men skulle det være et problem, så inviterer vi Enhedslisten til sammen

med forlagsbranchen at etablere et sådant center.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne sige tak for den velvillige behandling, som forslaget har fået, især af SF's og Socialdemokratiets ordførere. Ministeren var positiv over for intentionerne, hvis de selv kunne finde ud af det derude, men det, der undrede mig i den forbindelse, var den radikale ordfører, som stort set sagde, at det overhovedet ingen interesse havde og faktisk brugte de argumenter for at gå imod det, som også blev fremført af Venstre og De Konservative. Det står jeg meget undrende over for, men det må vi måske tage fat på.

Hr. Poul Qvist Jørgensens forslag om at foranstalte et besøg derude og se, hvad det er, vi snakker om, tror jeg ville kunne gøre indtryk både på fru Elsebeth Gerner Nielsen og hr. Hans Christian Schmidt, så man kunne se, hvad formålet er med at oprette dette center for børnelitteratur.

Det drejer sig jo netop om at få børns læsefærdigheder styrket, og jeg mener, at det ikke er nok, at de lærer at læse. Når de har tilegnet sig færdighederne, skal der også være god litteratur og gode oplevelser, sådan at man udbygger det. Konkurrencen bliver større dag for dag, ikke mindst fra de elektroniske medier, og det er også det, der gør, at jeg synes, at situationen måske er anderledes, end den har været tidligere. Konkurrencen fra de elektroniske medier bliver i hvert fald større dag for dag, og det er måske det, der kunne være med til at gøre det særlig aktuelt, at man nu skred til handling.

For fjerde gang behandler et flertal nu dette med velvilje, og hvis man opfatter meldingen fra Det Radikale Venstre som en fejltagelse, er der jo faktisk et flertal, der egentlig gerne vil det. Man kan så spørge ministeren, som jo siger, at det er et gammelt forslag, der bliver fremsat gang på gang, om, hvad der egentlig skal til, for at der sker noget. Det var jo ministerens opfattelse, sådan hørte jeg det i hvert fald, at han gerne så det ske, men at det ikke var et ærinde for ham at blande sig i det.

Det kan da godt være, at vi under udvalgsarbejdet og måske også efter et besøg derude kan finde en forsøgsordning, hvor ministeren lokkede med et beløb, måske ikke i den størrelsesorden, vi har skitseret her, og så opfordrede højskolen til at stille et lignende beløb til rådighed. Så lod man en forsøgsordning køre i en